

Sygn. akt IV KZ 45/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego **P. N.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 września 2015 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 maja 2015 r.,

sygn. akt II AKo 51/14, odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego P.N. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ka 333/13, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 16 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 919/12. Nastąpiło to w sytuacji, gdy wyznaczony z urzędu obrońca adw. P.R. poinformował, że nie stwierdził podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, a skazany, wezwany do uzupełnienia braku złożonego wniosku przez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata, nie uczynił tego w określonym terminie 7 dni.

Zażalenie na zarządzenie złożył skazany P. N.. Podniósł, że w wyniku jego wydania został pozbawiony prawa do sądu i obrony, bowiem „wyznaczono adwokata nie dla uczciwego prowadzenia sprawy lecz tylko aby był i żeby nikt

Sądowi nie zarzucił odebrania mi tego prawa”. Skazany twierdził, że starał się nawiązać kontakt telefoniczny z obrońcą oraz wysyłał do niego pisma, w których zawarta była prośba o przybycie do zakładu karnego, jednak obrońca zlekceważył te starania skazanego, nie rozmawiał z nim i nie odebrał posiadanych przez niego dokumentów. W związku z tym nie można uznać, by sporządzona przez obrońcę opinia, stwierdzająca brak podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, była prawidłowa.

Wobec treści zażalenia oraz mając na uwadze, że we wspomnianej opinii obrońca zaznaczył, że „załączonym pismem”, którego jednak brak było w aktach sprawy, zwrócił się do skazanego o podanie nowych faktów i dowodów świadczących, jego zdaniem, o wadliwości wyroku, Sąd Najwyższy wystąpił do adw. P.R. o przedstawienie pisma, które skierował do skazanego (wraz z dowodem nadania) oraz o udzielenie informacji, czy i kiedy skazany kierował do niego korespondencję dotyczącą wznowienia postępowania, w szczególności, czy korespondencja ta zawierała wskazówki co do podstaw wznowieniowych.

W odpowiedzi wymieniony adwokat nadesłał, poświadczoną za zgodność z oryginałem, kopię pisma z dnia 23 grudnia 2014 r., które skierował do P.N. oraz dowód nadania tego pisma. Z jego treści wynika, że wystąpił do skazanego o podanie, na czym opiera wniosek o wznowienie postępowania, w szczególności jakie posiada dowody świadczące o swojej niewinności, nieznane sądowi w trakcie rozpoznawania sprawy oraz o przesłanie „dokumentów, akt spraw, wyroków lub wskazanie świadków z adresami ich zamieszkania, którzy potwierdzą Pana wersję wydarzeń”. Adwokat poinformował, że skazany nie przekazał jakichkolwiek wskazówek, dowodów, czy twierdzeń, mogących stanowić podstawy sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, co wcześniej zaznaczył w sporządzonej opinii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W dacie wydania zaskarżonego zarządzenia art. 545 § 2 k.p.k. stanowił, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego, zaś obecnie przepis ten mówi o konieczności sporządzeniu wniosku przez obrońcę albo pełnomocnika. Skoro skazany, wezwany do usunięcia braku sporządzonego przez

niego wniosku o wznowienie postępowania i pouczony, że w przeciwnym razie nastąpi odmowa przyjęcia wniosku, nie doprowadził do złożenia prawidłowego wniosku, zaskarżone zarządzenie trzeba uznać za zgodne z prawem. Zgodnie bowiem z art. 530 § 2 k.p.k., mającym, po myśli art. 545 § 1 k.p.k., zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym, prezes sądu (także upoważniony sędzia – art. 93 § 2 k.p.k.) odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, gdy mimo wezwania nie został usunięty brak, którym wniosek był dotknięty. Do zajęcia innego stanowiska nie upoważnia wynik przeprowadzonej czynności sprawdzającej. obrońca skazanego wykazał, że opinię o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania sporządził po uprzednim skierowaniu stosownego zapytania do skazanego, które jednak nie doprowadziło do ujawnienia przez niego danych uzasadniających sporządzenie wniosku. Fakt, że nie odniosło oczekiwanego przez skazanego skutku wysłanie pism do obrońcy, jak też że obrońca nie widział się ze skazanym na terenie zakładu karnego nie świadczy, że wyznaczony adwokat zleconą mu czynność wykonał w sposób wadliwy, a sporządzona przez niego opinia o braku podstaw do wznowienia postępowania nie jest rzetelna. Skarżący nie wykazał bowiem, że wspomniane pisma zawierały informacje uzasadniające wystąpienie z wnioskiem o wznowienie postępowania oraz że w trakcie spotkania z obrońcą przedstawiłby mu nowe istotne informacje i dokumenty, których korespondencyjnie nie mógł przekazać. Trzeba przy tym mieć na względzie, że nie chodziło o uzgodnienie linii obrony w trakcie prowadzonego procesu, kiedy to osobisty kontakt oskarżonego z obrońcą jest z zasady niezbędny, ale o ustalenie, czy zachodzą ustawowe przesłanki do wznowienia postępowania. Wypada przyjąć, że w takim wypadku obrońca ma większą swobodę przy podejmowaniu decyzji co do osobistego kontaktu ze skazanym. Z treści zażalenia wynika zresztą, że skazany zdaje się nie mieć wiedzy na temat podstaw wznowienia, skoro wytyka obrońcy, iż opinię o braku takich podstaw sporządził bez odniesienia się do akt sprawy, „w których długi wykazywane przez komornika nawet, według dokumentów nie dotyczą w ogóle mnie lecz innych obcych, nieznanych mi osób”. Wynika z tego, że skazany uważa, iż wniosek o wznowienie postępowania może zostać sporządzony także w oparciu o dowody zebrane w toku tego postępowania, a więc znane sądowi orzekającemu. Po zapoznaniu się z

opinią obrońcy, który jasno przedstawił przesłanki wznowienia postępowania, skazany powinien jednak wiedzieć, że wniosek taki byłby wadliwy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

I.n